Aventurile submarinului DOX

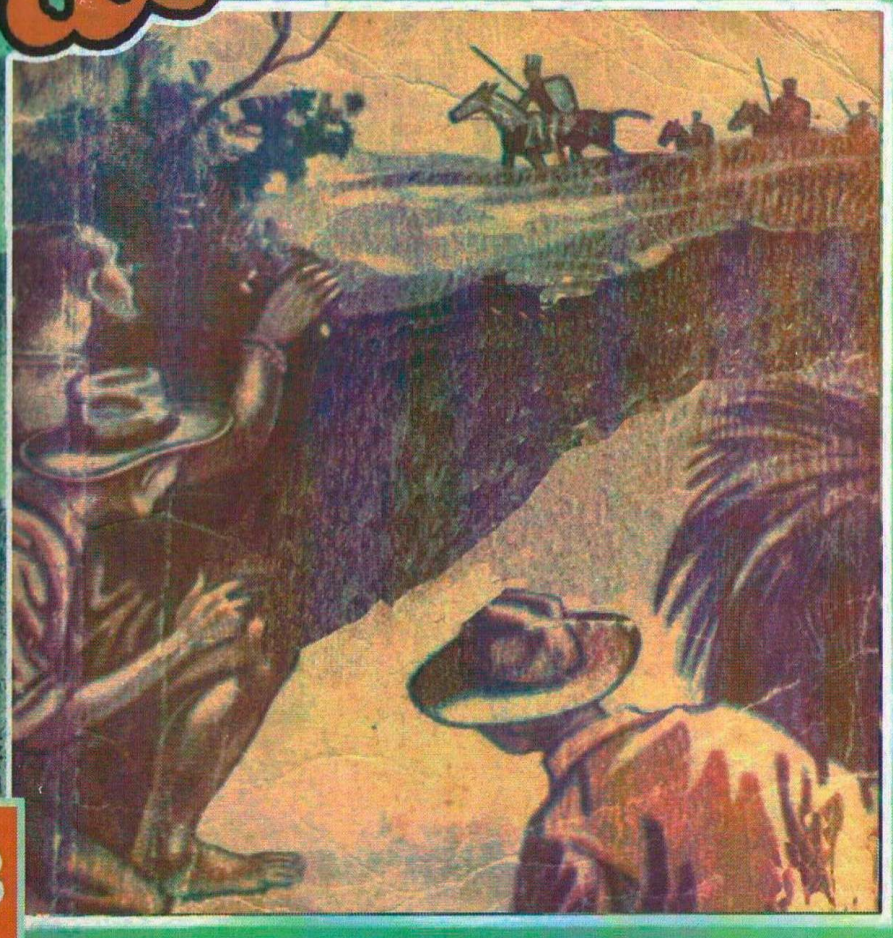

SERIE NOUĂ

108

Comoara din fildeş

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 108.

COMOARA DIN FILDEŞ.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
PREMIU PE CAPETELE NOASTRE.

DOCTORUL BERTRAM urma cu povestirea întrerupta în seara trecuta:

— «Massers fie liniştiţii – zise Pongo, liniştitor – Askari nu găseşte.

Privirăm cu luare aminte peste marginea albiei secate a fluviului unde ne ghemuiserăm. Pongo îndoi încetişor în jos o creanga a tufei care-i servea de acoperire.

Dincolo călăreau şase oameni ai poliţiei engleze, care ne căutau. Eram doar bănuiţi de a fi contribuit în mare măsură la producerea unor tulburări puse la cale de un trib băştinaş.

Şi cu totul întâmplător aflasem în seara trecuta la o staţiune militară izolata, ca se pusese chiar cate un premiu de o suta de lire sterline pe capul fiecăruia din noi. Era o suma destul de ispititoare, astfel trebuia să fim cu ochii în patru, până vom fi părăsit teritoriul englez. Desi când aflarăm vestea, părăsirăm în graba mica staţiune, unde un englez slăbănog şi posomorit ţinea o dugheana cu tot felul de mărfuri trebuincioase, patronul tot trebuie să fi intrat la bănuiala.

Căci întâmplător Pongo, cu ochii săi ageri îi observase pe urmăritori şi fusese norocul nostru ca găsiserăm aici albia secata a fluviului, care ne oferea o acoperire minunata.

Numai ca se prea putea ca şi călăreţilor să le fie cunoscuta albiei fluviului atunci trebuie să ne apărăm şi noi, căci daca am fi fost luaţi prizonieri, nu ne-am fi putut aşteptă la cruţare.

Privirăm cu încordare la călăreţii care formaseră un cerc larg şi căutau urmele noastre în stepa. Dar avusesem noroc, căci cu puţin înainte de a se lumina de ziua se stârnise o furtuna cu ploaie, care făcuse ca iarba din stepa să devina şi mai verde şi mai elastica. Astfel ca firele se ridicară îndată după trecerea noastră şi numai întâmplător ne-ar mai fi putut descoperi cei şase soldaţi.

Călărind mereu în cerc ei se apropiau tot mai mult şi în cele din urma recunoscurăm ca era vorba de indieni, care din cine ştie ce motive fuseseră transplantaţi de englezi aici în Africa.

— Se pare ca ne căuta atât de metodic încât ne vor găsi în cele din urma, îşi dădu cu părerea Marian. N-ar fi mai bine să ne furişăm spre stânga, de-a lungul albiei fluviului? Colo jos pare ca apa face un cot ascuţit. Ce crezi tu, Pongo?

— Mai aşteaptă Massers – răspunse calm uriaşul – Askari nu

vor veni acolo Monuhu.

Zicând aceasta arata cu capul spre stânga, în stepa.

Privirăm cu interes în direct cu pricina. Monuhu însemna rinocer. Să fi fost într-adevăr un astfel de monstru în apropiere, fără ca noi să-l fi zărit când trecuserăm pe acolo?

— Priveşte – şopti Marian – colo la stânga, lângă tufa aceea mica.

Privii repede în direct arătată şi văzui un corn uriaş, lung de vreun metru şi jumătate, încovoiat în afara. Asta îmi dovedea ca era vorba de un rinocer cârn, cel mai mare soi de rinoceri, care ating doi metri înălţime şi cinci lungime.

Stătea în aşa fel la adăpostul tufişului înalt încât nu puteam vedea decât cornul. Când trecuserăm pe lângă el dormise probabil, fusese trezit acum de zgomotul făcut de copitele cailor. Privirăm cu încordare cum călăreţii se apropiau tot mai mult de tufiş. Ma miram ca nu observau rinocerul, căci din şea puteau cuprinde mai bine împrejurimile cu privirea.

Dar poate ca asta venea de acolo ca rinocerul stătea cu total nemişcat şi indienii n-or fi cunoscând soiul acesta cu cornul îndreptat înainte. Or fi crezând ca e o creangă.

Curând însă aveau să cunoască primejdiile stepei africane. Unul din călăreţii era la vreo douăzeci de metri de tufiş, când uriaşul rinocer sări brusc în sus şi se năpusti asupra soldaţilor.

Calul indianului se ridica în doua picioare, călăreţul încerca să-l întoarcă repede, ca să-şi caute scăparea în fuga – dar era prea târziu. În clipa următoare, nenorocitul cal izbit de cornul rinocerului, se dădu peste cap, scoţând un nechezat înfiorător. Şi în nechezatul acesta se pierdu răcnetul de moarte al soldatului care după câteva clipe zăcea neînsufleţit lângă animalul sau.

Furiosul rinocer nu se mai sinchisi de aceste doua victime, ci se năpusti spre indianul cel mai apropiat, care până atunci privise înlemnit de groaza la scena ce se desfăşura sub ochii săi.

Acum se smulse însă din încremenire, smulse frâul calul speriat n-avu nevoie de nici un îndemn ca s-o ia la goana nebuna prin stepa.

Ceilalţi patru soldaţi nu mai statura s-aştepte ca rinocerul să se năpustească asupra lor, ci întoarseră repede şi porniră în galop.

— Foarte bine va fi, Massers – rase Pongo – Monuhu alunga Askari. Acum noi mergem mai departe.

Dar mai întâi ne îndreptarăm atenţia spre rinocerul furios care, după fuga celor cinci, goni îndărăt să-şi descarce mania în primul rând asupra hoitului calului, apoi asupra soldatului mort. Priveliştea era atât de înfiorătoare, încât urmarăm îndemnul lui

Pongo şi pornirăm spre stânga, unde fluviul făcea un cot ascuţit.

Trebuia să ne gândim şi la siguranţa noastră, căci eram la cel mult cincizeci de metri de rinocerul furios, care ne va ataca cu siguranţa când ne va baga în seama. Şi ce puteam face cu cele doua pistoalele pe care le cumpăraserăm în seara trecuta de la negustorul englez din stepa?

Aplecaţi alergarăm după Pongo şi când, în cele din urma, ajunserăm la cotitura fluviului – ne puteam socoti în siguranţa, căci acum albia mergea aproape în linie dreapta spre Sud. După socoteala noastră eram la vreo suta de kilometri de graniţe.

Răsuflând uşurat trecui cel din urma de cotitura ascuţită, când – întorsesem deodată privirea spre rinocer – ma izbii de Marian, care privea cu încordare la Pongo.

Uriaşul se aplecase şi scormonea de zor pământul cu mâinile, pe ţărmul stâng al fluviului. Ploaia dusese cu sine puţinul pământ din locul acesta şi ceva trebuie să fi atras luarea-aminte a lui Pongo.

— Ce este? şopti către Marian.

— Nu ştiu, îmi spunea numai ca trebuie să fie o peşteră pe aici.

— Poate dam de vreo mina de aur! glumi eu.

Dar rasul îmi pieri când Pongo se ridica.

Mutra să era foarte serioasa. Ţinea ridicat un obiect în mana. Ne simţirăm străbătuţi de un fior, căci acest obiect era un os de braţ omenesc.

Cărei crime îi dăduserăm de urma aici? Sau era vorba de mormântul vreunui vânător nenorocit, pe care camarazii îl înmormântaseră?

— Neplăcut! Zise Marian, după câtva timp – Probabil ca am descoperit o crima aici, dar nu trebuie să vorbim nimic despre aste. Cel mult, când vom ajunge pe teritoriul portughez, vom putea da de veste autorităţilor engleze. Bănuiesc ca nenorocitul e din Sabruna, care se afla la Nord, sau din Nundi, care se afla la Sud. Probabil ca din acesta din urma, căci e mai aproape.

— Poate mai putem stabili cine e – zisei eu – de sigur ca nu mai are carne pe trup, dar asta o fi opera furnicilor. Poate ca i-au lăsat îmbrăcămintea în pace.

— Nu prea e probabil, însă putem cerceta.

Pongo, care ascultase vorbele noastre, se lăsa îndată în genunchi şi îndepărtaţi şi restul nisipului care fusese zvârlit peste groapa.

Curând ieşi la iveala o adâncitură întinsa şi lunguiaţa care la origine fusese probabil săpată de apa fluviului şi care fusese folosita drept mormânt pentru nenorocitul acela.

Osemintele sale zăceau în ordine desăvârşită a unui schelet, pe fundul pietros al groapei. Îmbrăcăminte, carnea şi tendoanele dispăruseră cu totul, ceea ce îndreptăţea bănuiala mea ca furnicile îşi făcuseră de lucru aici.

Fireşte ca era greu de stabilit când fusese îngropat omul, dar deoarece oasele erau încă puţin umede şi elastice – după cum ma încredinţai în urma cercetării braţului – nu putea fi mult timp de atunci.

— Aici, Massers! exclama deodată Pongo, care scormonise prin groapa. Găsit glonţ şi cutie.

Se ridica şi dădu lui Marian, un glonţ de revolver automat modern, lucru ce-l recunoscurăm imediat.

— Unde a fost glonţul? întreba prietenul meu.

— Între coaste – răspunse uriaşul – cutie stat lângă picior.

Aşadar era vorba într-adevăr de o crima. Dovada o făcea glonţul între coaste.

Cutia era de tabla, de mărimea unei tabachere. Faptul ca fusese lângă picior, dovedea ca cel ucis o avusese ascunsa în cizma sau în jambiera. Fireşte ca şi pielea căzuse jertfa lacomelor furnici.

Şi ucigaşii nu descoperiseră cutia aceasta – altminteri jefuiseră complet mortul, deoarece nimic alta nu se mai găsi acolo.

— Trebuie să deschidem cutia, poate că din conţinutul ei stabilim cine a fost nenorocitul, zise Marian.

— Atunci să pornim mai întâi înainte – propusei eu – căci aici suntem prea aproape de rinocer. Hai să închidem la loc groapa, ca să nu scoată hienele osemintele.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – putem deschide cutia când vom lua masa de prânz, adică peste vreo doua ceasuri. Şi asta după ce vom fi vânat vreo sălbăticiune.

Astuparăm repede groapa cu nisip, Pongo mai puse deasupra câţiva bolovani găsiţi prin apropiere, apoi merserăm înainte spre miazăzi.

Cufundat în gânduri fui trezit de o exclamaţie a lui Marian. El arata cu mana în faţa şi atunci văzui nişte stânci la o depărtare de câţiva kilometri. Erau înalte de vreo cincizeci de metri, stăteau lângă albia fluviului şi făceau a impresie ciudata în stepa întinsa.

Pentru noi constituiau o surpriza plăcută, căci la adăpostul lor puteam poposi şi aprinde un foc fără să ne temem ca vom fi descoperiţi.

Fara voie ne iuţirăm paşii, ca să găsim cât mai curând un loc potrivit pentru tabăra.

Fundul albiei fluviului era din nisip. Moale în care paşii noştrii

se pierdeau. Pongo o luase cu câţiva paşi înaintea noastră, cu ochii şi urechile la panda, după ceva vânat.

Deodată se opri, smulse de la brâu cuţitul lat şi lung pe care-l cumpărase în dugheana englezului si-l zvârli; cum ştia el să-l zvârle peste marginea malului drept, în stepa.

În clipa următoare auzirăm foşnete în iarba înaltă şi la vreo douăzeci de metri de noi, văzurăm picioarele unui berbec sălbatec zbătându-se în aer, apoi se făcu tăcere.

Pongo privi mai întâi cu băgare de seama în jur, se-ntoarse apoi în stepa şi se-ntoarse curând cu vânatul.

— Bravo, Pongo! exclama Marian. Acum ne putem ridica o mica tabăra în stâncile de colo.

Ajunserăm la grupul de stânci peste vreo jumătate de ceas şi ramaserăm locului, uimiţi, căci în faţa noastră, într-o crăpătura larga dintre stâncile dinainte, era o coliba mica.

Ne pieri graiul la toţi – ce să-nsemne construcţia aceasta veche, din bârne groase, în inima stepei? Fluviul, chiar pe vreme de ploaie, nu era navigabil decât cel mult pentru kanu-uri, astfel ca nu putea fi vorba de un adăpost pentru corăbieri.

Oraşul Sabruna, spre Nord, era la vreo nouăzeci de kilometri depărtare – Mundi, spre sud, la vreo şaizeci de kilometri.

E drept ca se aflau prin apropiere sătuleţe de negri, dar asta nu explica prezenţa acestei colibe ascunse.

— Ciudat, dar pentru noi poate foarte bine, rupse tăcerea Marian, în cele din urma. Te pomeneşti ca aceasta coliba e depozitul vreunui negustor şi vom găsi lucruri trebuincioase. Atunci o să se bucure când îi vom goli niţeluş dugheana, rasei eu.

— Îi vom lăsa plata cuvenita – zise Marian – englezii ne-au lăsat cel puţin banii şi obiectele de valoare.

— Eu nu-mi pot închipui ca un om să pună ceva la păstrat în ţinutul acesta părăsit şi într-o coliba veche cum e asta, spusei; poate ca înainte vreme şi-a avut sălaşul aici o expediţie, care a construit coliba.

— E cu putinţă – încuviinţă Marian. Om vedea noi îndată.

Pornirăm încetişor şi cu băgare de seama spre coliba, oprindu-ne tocmai în faţa ei.

Era construita cu multa îngrijire din palmieri groşi, ceea ce dovedea ca era destinata unei şederi mai îndelungate. După vârsta trunchiurilor de copaci, putea să fi fost ridicata de vreo doi ani. În cazul acesta, însă, teoria mea devenea cam neprobabilă, căci cu doi ani înainte sălbătăciunile în ţinutul acesta erau stârpite într-atât încât o şedere mai lunga pentru o expediţie de vânătoare ar fi fost cam ne la locul ei.

— Coliba pare să fie goala. Hai să intram, zise Marian.
— Massers face repede, călăreţii în urma noastră. spuse Pongo.

II.
TAINA STÂNCILOR.

ERA O VESTE FOARTE NEPLĂCUTĂ. Aşa dar, ne dăduse de urma o a doua patrula englezeasca. Nu mai puteam întoarcem privirea să-i observam pe călăreţii, căci din cuvintele lui Pongo eram încredinţaţi ca se aflau foarte aproape.

Negrul nostru se şi săltase pe ţărm şi se târa repede, prin iarba înaltă, spre coliba.

Marian îl urma imediat şi eu după el.

Uşa n-avea broasca, însă pe dinăuntru era prevăzută cu zăvoare mari, pe care Marian le împinse după ce intrai eu în încăpere. Privirăm apoi cu toţii în stepa, prin deschizăturile foarte înguste.

Le vreo patru sute de metri depărtare văzurăm venind în goana patru călăreţii. Dar nu erau soldaţi englezi, după cum recunoscurăm îndată, ci persoane civile. Dar de ce se grăbeau atât de tare?

Deodată se iviră îndărătul acestor călăreţii puncte mici, care se apropiau de asemenea cu repeziciune mare. Şi Pongo zise după câteva clipe:

— Massers, colo vine Askari!

Acum se lămureau lucrurile: cei patru călăreţii erau urmăriţi de soldaţi dintr-o pricina oarecare.

— Să nădăjduim ca vor trece fără să bage de seama coliba – zise Marian – altminteri poate s-avem neplăceri.

— De ce? întrebai. Nu-i lăsăm înlăuntru pur şi simplu şi atunci s-or carabani ei când Askari se vor apropia.

— Asta aşa e – încuviinţă Marian – când soldaţii urmăritori vor baga de seama cu siguranţa coliba. Ia te uita, călăresc de-a dreptul spre stânci. E foarte probabil ca vor să se apere aici.

— Dar au pe urmele lor zece soldaţi – zisei eu – ceea ce face să nu se poată gândi la apărare. Vad însă ca ai dreptate, se-ndreaptă direct încoace.

Cu viteza nebuna cu care călăreau, urmăriţii ajunseseră la vreo cincizeci de metri numai. Dar soldaţii erau la vreo opt sute.

Îi vedeam bine acum pe cei patru bărbaţi Nu făceau deloc impresie buna. Erau făpturi sălbatice, cu mutre bărboase şi purtau haine, kaki rupte.

Trecură în goana albia fluviului şi opriră lângă coliba.

Cei din frunte sări repede jos de pe calul sau şi vru să împingă uşa colibei, dar o găsi închisa.

— Drace! exclama el. Ce-a făcut Wilkens aici? O fi bătut în cuie uşa?

Noi ne lipiserăm de perete, lângă ferestruicile înguste – în clipa următoare una din deschizături se întuneca.

— Ei, comedie! rosti iarăşi glasul gros dinainte. Nu e nimeni în coliba. Sau te pomeneşti ca totuşi cineva a găsit taina... dar nu, asta nu e cu putinţă – adăugă el repede.

— Fir-ar să fie... Guld – se auzi alt glas – de ce mai stai la gânduri? Sparge uşa, omule? Soldaţii se apropie repede.

Situaţia se complica pentru noi. Văzuserăm ca cei patru oameni erau înarmaţi, iar noi n-aveam împotriva lor decât doua pistoale, dac-ar fi fost să ajungă lucrurile la o lupta.

Dar Pongo se şi strecura până la uşa şi se opinti într-însa cu spatele sau puternic. Şi când omul de afara se arunca cu toată puterea în uşa. Aceasta nu se clinti nici măcar cu un milimetru.

— Repede, Guld, vin soldaţii! îndemna alt glas.

Atunci făcui nechibzuinţa să privesc prin una din deschizături, căci credeam ca omul plecase deja. Dar văzui deodată în faţa mea un chip gras, încadrat de o barba neagra.

— Trădare! răcni el în aceeaşi clipa. Sunt străini aici?

— Lasă-i, Guld! striga doua glasuri. Plecam fără tine, daci nu vi.

Şi când într-adevăr copitele cailor tropotiră pe fâşia de pământ dintre coliba şi albia fluviului, omul din faţa colibei o lua şi el la goană, scoţând o ultima înjurătură.

Acum puteam privi afara fără grija. Soldaţii mai erau la cinci sute de metri depărtare, însă veneau în galop nebun. Erau tot indieni, data asta însă sub conducerea unui european.

— Ce ne facem acum? întrebai pe Marian. Nu eşti şi tu de părere ca europeanul din fruntea soldaţilor va pune să se cerceteze coliba? A văzut doar bine de tot ca cei patru urmăriţi s-au oprit aici.

— Da, ma tem şi eu de asta – încuviinţă Marian – de aceea ar fi bine să cercetam ce se afla pe aici înlăuntru. Bărbosul ala care a vrut să spargă uşa a pomenit doar de o taina.

— Vrei acum să pierzi vremea căutând s-o descoperi? întrebai mirat. Mai bine să încercam a pleca grabnic de aici înainte de a se apropia indienii.

— Şi eu am presimţirea ca taina de care vorbise individul ne va ajuta să ne facem nevăzuţi – râse Marian – da – urma el râzând, când văzu mutra mea uimita – sunt chiar sigur asta. N-ai ascultat bine ce-a zis?

Pe când vorbea încă, prietenul meu păşi spre peretele din fund al colibei. Îl urmai şi zisei cu însufleţire.

— Da, Mariane, cu siguranţa ai dreptate. Fireşte trebuie să fie şi nu pricep cum de-am trecut cu vederea vorbele acelea atât de însemnate.

Cu înfrigurare începurăm să căutăm vreo uşa secreta. Vremea trecea însă fără să găsim nimic, când deodată Marian scoase o exclamaţie de surpriza.

— Am găsit! spuse el apoi. Aici e un ţăruş de lemn, care se învârteşte uşor. Şi... A! Asta e foarte iscusit făcut.

Cu aceste cuvinte Marian trase de un ţăruş pe care-l descoperise jos pe pământ – şi atunci se ridica în perete un capac, dând la iveala o deschizătură destul de mare ca să îngăduie trecerea a doi oameni.

— Repede înăuntru! mai spuse eu. Deschizătura asta trebuie duca într-un gang săpat între sau sub stânci.

Se făcu nevăzut repede în deschizătură neagra şi eu îl urmai, după ce-i strigai lui Pongo să aducă berbecul vânat.

Uriaşul îmi întinse animalul, îl trasei repede în gangul oarecum în panta şi camaradul nostru închise la loc capacul, după ce intrase el în ascunzătoare.

Se făcu întunerec adânc, dar după ce ochii mi se obişnuiră puţin, observai o lumina slaba în faţa noastră.

După vreo zece paşi ajunsei deodată la o peşteră, care avea vreo douăzeci de metri jur-împrejur. Înălţimea ei putea să fie de vreo patruzeci de metri şi sus de tot, cădea lumina prin nişte crăpături ale tavanului ce se îngusta din ce în ce.

Toate stanca de forma conica – una din multele din care era format grupul – era aşa dar goala pe dinăuntru. Şi constructorii colibei trăseseră foloase de pe urma acestei ascunzători minunate.

Marian, care stătea în mijlocul peşterii privea mutra mea uimita şi zâmbea pe sub mustaţa. Şi aveam motiv să fiu mirat peste măsură, căci peşteră din stânci adăpostea un magazin în toată regula, cu tot soiul de obiecte care pot avea o întrebuinţare în aceste ţinuturi sălbatice. Arme de tot felul, îmbrăcăminte, şei, haturi apoi conserve, tutun, etc.

— Minunat! izbuti şi zic în cele din urma. Se pare c-am dat de-a dreptul în depozitul vreunei bande.

— Ai dreptate, Robert, am da de bucluc daca nu ne-am putea îndepărtaţi repede. Sau ne vor găsi soldaţii, sau chiar bandiţii, daca iar putea scapă de urmăritori. Dar, sst! Sunt la colibe.

Ramaserăm nemişcaţi în peşteră şi auzirăm înăbuşit glasurile

soldaţilor care spărseseră uşa. Curând însă o voce poruncitoare acoperi larma apoi auzirăm paşi repezi. Urma o tăcere scurta, după care zgomotul făcut de tropotul cailor se îndepărtaţi.

— Se pare c-am avut noroc – rase Marian – de sigur ca vor să-i prindă mai întâi pe fugari, apoi să cerceteze coliba. Sau poate ca nu s-or mai sinchisi de ea, deoarece au văzut ca e goala.

— E cu putinţă, însă să fi lăsat un om de paza – obiectai eu – de aceea trebuie să fim cu multa băgare de seama când o vom părăsi. Cel mai bun lucru ar fi să luam masa aici, după aceea să ne luam armele şi să pornim mai departe, spre miazăzi.

— Bine, putem face şi aşa – încuviinţă Marian – al Pongo s-a şi apucat să jumulească berbecul. În vremea asta să spargem câteva lăzi de conserve şi să facem focul cu scânduri.

Treaba aceasta o îndeplinirăm repede şi mai ascuţirăm trei beţe, cu ajutorul cărora să putem frige carnea deasupra focului. Spre bucuria noastră găsirăm şi o lada plina cu sticle de apa minerala, care ne prii de minune la masa.

Focul, însă pe care-l aprinseserăm în mijlocul peşterii, răspândea un fum foarte gros şi o căldură mare.

De aceea îl stinserăm în data şi ne aleseserăm din depozitul bogat, flinte, pistoale cu muniţii şi cuţite mai bune decât acelea pe care, le aveam.

Pongo, care scotocea el de zor printre nenumăratele lăzi şi baloturi, scoase deodată o exclamaţie de mulţumire. Descoperise un pachet cu suliţi, din care o lua imediat pe cea mai grea.

— Ciudat! făcu Marian. Până şi arme pentru băştinaşi au îngrămădit aici. Trebuie să fie o banda bine organizată cu ramificaţii întinse. Daca soldaţii ar da acum aici peste noi – situaţia noastră ar fi şi mai proasta, căci englezii ar crede atunci ca facem parte din banda.

— Atunci să ştergem putina cât mai repede! Propusei eu. Numai ca trebuie să fim cu mare băgare de seama când vom părăsi coliba. Dar ce-o fi asta? Am stins doar focul cu toate astea miroase a incendiu!

— Aşa e – încuviinţă Marian – şi aerul e foarte fierbinte. Ce să fie?

— Massers fuge repede! striga Pongo. Coliba arde.

Ne străbătură fiorii. Data aşa era, ne aflam prinşi ca într-o capcana. Şi copacii uscaţi vor dezvolta o văpaie atât de mare încât ne vom prăpădi fără doar şi poate.

Sa fugim în sus era de asemenea cu neputinţă. E drept ca pereţii erau zgrunţuroşi şi cu ierburi, dar din pricina formei conice a peşterii era exclus să ne putem căţăra în sus, căci ne-am fi

pierdut echilibrul.

Marian privi cercetător în jurul sau, apoi striga:

— Repede, trebuie să împingem în gang lada cu sticle de apa minerala. Cu ajutorul ei curentul de aer cald, care e alungat acum încoace, va fi simţitor redus. Celelalte deschizături libere încă, va trebui şi le astupam cu saci dintr-aceia în care sunt puştile. Dar repede!

Dădurăm jos lada grea, care stătea pe o alta, de aceeaşi mărime descoperirăm atunci ca şi lada de dedesubt era plina tot cu sticle de apa minerala.

— Foarte bine! zise Marian. Putem aşa dar să umezim sacii pe care îi vom vara în deschizături, împiedicându-i astfel să ardă.

Repede împinserăm prima lada în gangul stâncos care ducea la coliba în flăcări. Curentul de aer care ne izbi dintr-acolo era fierbinte, dar după ce afundarăm lada cu vreo patru metri atmosfera devenea mai suportabila.

— Destul! striga Marian. Repede cu sacii!

Crăpăturile care mai rămaseră, cum era şi firesc, fura astupate cu sacii muiaţi în apa minerala. Acum eram cel puţin ocrotiţi de aerul fierbinte şi de fumul usturător.

După ce ne retraserăm iarăşi în peşteră Marian zise:

— Fireşte ca ofiţerul n-avea de unde să ştie ca suntem aici înăuntru, căci atunci n-ar fi dat ordin se pună foc colibei. Acum suntem nevoiţi să rămânem mai multa vreme aici, până se vor fi stins cu totul ruinele. Asta poate ţine până mâine.

— Avem destule merinde aici – spusei eu – aşa ca nu e mare primejdie. Dar acum ia deschide cutia pe care o găsirăm la cel ucis.

— Aşa e, cât p-aci să uit.

Prietenul meu scoase cutia din buzunar tăia încetişor tabla subţire, cu cuţitul. Înăuntru se afla o scrisoare şi doua foi de hârtie, care păreau nescrise.

— Tocmai aceste doua hârtii or fi mai importante, zise Marian – dar fără motiv temeinic omul nu le-o fi închis în cutia asta, pe care a lipit-o cu cositor apoi. Ia ţine-le tu, Robert, până voi citi eu scrisoarea.

Despături hârtia şi citi:

Mozambic,

„Nu ştiu bine daca trebuie să am încredere în Wilkens. De aceea voi închide aceste doua hărţi ale tatălui meu, împreuna cu scrisoarea într-o cutiuţa pe care o voi ascunde în talpa cizmei.

Daca va fi să-mi găsesc sfârşitul în călătoria asta aventuroasa, atunci poate ca mai târziu vreun om cinstit, care va deschide acesta cutiuţa, va ajuta fiicei mele Carmen să intre în stăpânirea averii ei.

Numai să nu fie un vis, pentru care mi-am dat viaţa. Dar vreau să nădăjduiesc ca fata mea n-a murit, ci a spus adevărul. Atunci comorile de fildeş, pe care trebuise să le îngroape, sunt proprietatea mea şi eu le las fiicei mele Carmen – daca îmi voi pierde viaţa în cascadă primejdioasa.

Wilkens susţine ca el cunoaşte bine ţinutul şi după cum am auzit, a stat mult timp în ţara asta. Ba îmi spunea chiar ca umbla legende cu privire la comoara de fildeş îngropata a tatălui meu. Aşa ca trebuie să fie adevărat.

Alăturatele doua hărţi mi le-a lăsat tata. Daca le încălzeşti cu băgare de seama deasupra focului, atunci apar schiţele facule de tata, cu privire la comoara. Pe când se afla pe patul de moarte, îmi spunea ca trebuie să alătur exact hărţile una de alta. Asta nu e greu şi locul unde se afla comoara e precis însemnat.

Poate ar fi fost mai bine s-o ridic fără ajutorul lui Wilkens, dar omul acesta e de mare folos, căci vorbeşte dialectele băştinaşilor şi cunoaşte bine ţara.

Plec deci cu toată nădejdea. Fie ca norocul să-i surâdă iubitei mele Carmen!

Paolo de Braganza."

Marian împături la loc scrisoarea, apoi zise:

— Şi acum bietul tata, care vroia să facă fericirea fiicei sale, zace aici în albia fluviului.

Robert, chiar daca suntem fugari, pe capetele cărora s-au pus premii, trebuie totuşi să-ncercăm să punem mana pe acest Wilkens. Cu siguranţa ca e acelaşi individ de care amintise înainte banditul Guld. Şi din asta se poate trage încheierea ca aceasta coliba care se afla acum în flăcări, sta în strânsă legătură cu comoara celui ucis.

— Nici nu mai încape îndoiala, Mariane, acum pricep eu de ce oamenii aceia au făcut aici depozitul acesta şi au construit coliba. Prin ţinutul acesta trebuie să se afle locul unde tatăl lui Braganza a îngropat comoara de fildeş. Şi deoarece acest Wilkens vorbea de legende cu privire la comoara, s-o fi dus cu banda lui s-o caute.

— Atunci nu pricep cum a pornit Braganza din Mozambic – spuse Marian, îngândurat. Sunt vreo opt sute de kilometri în linie aeriana. I-ar fi fost mult mai aproape dac-ar fi luat drumul de la Cap Delgado, în susul fluviului Rovuma.

— Dar după nume e doar portughez! obiectai eu. Astfel ca e explicabil de ce a stai în Mozambic, capitala coloniei portugheze şi ca o fi lăsat-o poate acolo pe fiică-sa Carmen, fără grija vreunei familii, înainte de a porni încoace.

— Cred ca ai dreptate – încuviinţă Marian – şi acum să examinam hârtiile. Oho, se întrerupse el – se pare c-a luat foc lada cu sticlele. Uite ca pocnesc sticlele!

Într-adevăr, dinspre gangul care ducea la coliba incendiata, se auzea zgomot de sticle ce plesneau.

— Asta e bine, zisei eu – căci focul se stinge îndată şi sacii se vor umezii din nou.

— Aşa e, încuviinţă Marian şi în acelaşi timp e o dovada ca coliba e cuprinsa de foc cu totul. Să nădăjduim ca se va prăbuşi curând, astfel ca mâine dimineaţa ne vom putea strecura afara.

— A! S-a întâmplat! exclamai eu, în clipa când o bubuitura puternica făcu să se cutremure pământul – curând se vor stinge flăcările – să aprindem acum o aşchie, ca să încălzim hărţile.

— Da, aşa e bine.

Marian tăia o aşchie lunga dintr-o lada o aprinse, apoi ţinu cele doua hărţi deasupra flăcări şi în curând apărură pe hârtia îngălbenita linii încâlcite, puncte şi litere.

— A, aici e coasta Mozambicului! striga prietenul meu – aici e fluviul Ludjenda, aici Lurio. Şi Rovuma e însemnat pe harta. Iar şirul acesta de liniuţe cu literele N. Trebuie să fie munţii Nanuli. Şi aici se potriveşte exact harta următoare. Şi anume, avem localităţile: Nundi şi Sabruma, între care ne aflam în clipa de faţa, Aşa dar, crucea, care înseamnă desigur punctul unde e îngropata comoara, trebuie să arate un loc foarte apropiat.

— Ia te uita, Mariane! făcui eu, agitat. Linia asta subţire cu siguranţa ca e albia fluviului în care e îngropat bietul Braganza. Oare tatăl sau o fi îngropat şi el tot acolo comoara? Asta ar fi o adevărată ironie a sorţii.

— Aha! făcu Marian. Braganza nu i-o fi arătat lui Wilkens ala hărţile, ci i-o fi spus numai ca locul căutat se afla pe aici prin apropiere. Şi aici a fost ucis cu sânge rece, pentru ca ucigaşii îşi închipuiau, desigur, ca vor găsi planul exact asupra cadavrului. Nu s-au gândit însă să caute în talpa cizmei de descoperire.

— Şi acum ce face? întrebai.

Marian continua să privească gânditor cete doua hărţi, apoi zise, clătinând capul:

— Zău nu pot pricepe de ce bătrânul Braganza amintea mereu ca cele doua hărţi trebuiesc potrivite exact una lângă alta. Nu era deloc nevoie să spun asta căci merge de la sine. Şi de aceea

bănuiesc ca e o taina la mijloc.

— Atunci încearcă să le aşezi altminteri – rasei eu – dar bănuiesc ca bătrânul Braganza care îngropase comoara de fildeş, a stăruit atât de mult asupra acestui lucru pentru ca nu mai era în toate minţile. Eu as propune să căutăm prin ţinutul acesta, căci judecând după harta, ascunzătoarea trebuie fie pe aproape.

— Putem rămâne aici înăuntrul stâncii – spuse Marian – căci va fi greu să ne descopere cineva în locul acesta. Apoi am putea încerca să descoperim ascunzătoarea. În vremea asta va slabi niţeluş şi paza la graniţe căci englezii ne vor spune ca am dispărut.

— Minunat! exclamai – daca vom fi cu băgare de seama, nu ni se poate întâmpla nimic aici.

— Poate numai din partea bandiţilor care au fost alungaţi adineauri de patrula engleza s-avem a ne teme de ceva obiecta Marian. Cu siguranţă ca se vor înapoia, ca să-şi salveze depozitul.

— Ştii ca ai dreptate! încuviinţai. Ce e de făcut?

— Trebuie neapărat să ne creăm o a doua ieşire şi de data asta spre partea dindărăt în labirintul stâncos. Hai să încercăm, poate găsim undeva o stanca mai subţire.

Ne căţărarăm repede pe peretele de stanca, până ajunserăm pe un brâu îngust care mergea de jur-împrejurul peşterii. Era un fel de drum, foarte îngust, dar puteam sta în picioare pe el şi să mişcăm braţele, fără să ne temem de a ne prăbuşi.

Cu ajutorul cuţitelor încercarăm tăria stâncii în mai multe locuri şi constatai ca piatra putea fi fărâmata foarte uşor cu ajutorul oţelului.

Marian şi Pongo făcură aceeaşi constatare şi după o scurta căutare hotărârăm să facem o ieşire în capătul extrem, peste drum de intrare. Stanca era atât de moale în locul acesta încât treaba mergea struna şi în curând cuţitul lui Pongo ieşi cel dintâi de partea cealaltă. Piatra avea o grosime de cel mult o jumătate de metru punându-ne pe lucru cu toată încordarea, după doua ceasuri dădurăm gata o gaura prin care puteam trece cu uşurinţă.

Privirăm cu rândul afara, ca să ne întipărim bine locul unde ne aflam. Eram la vreo cinci metri deasupra pământului, dar conul de stanca era pe din afara cu ridicături, aşa ca nu prezent a nici o greutate coborârea. În faţa noastră se înălţau alte doua conuri de stânci, înalte de cate cincizeci de metri, printre care ducea o poteca foarte îngusta.

Era vădit ca aceasta poteca nu putea fi observata dinspre stepa, aşa ca pentru noi constituia un minunat drum de retragere.

După ce ne întipărirăm bine în memorie locul, ca să putem găsi

poteca eventual şi noaptea, coborâm iarăşi în peşteră, ca să ne îngrijim de cina şi de culcuşuri.

III.
ÎN PEŞTERĂ.

POCNITURILE STICLELOR ÎNCETASERĂ o dovada ca coliba prăbuşita arsese cu totul. Apa minerala îşi făcuse şi ea datoria. Apărându-ne de căldură şi fum, prin aceea ca împiedecase arderea celei mai mari parţi a lăzilor şi sacilor.

Marian se strecura binişor în gangul îngust când se înapoie ne spuse ca totul era în regula. În vreme ce Pongo spinteca scânduri ca să avem cu ce întreţinea un foc toată noaptea eu căutai conserve pentru cina.

Marian, însă, se îndeletnicea iarăşi cu cele doua hărţi, ţinându-le deasupra unei aşchii aprinse. Le aşeza mereu altfel şi de fiecare data dădea din cap morocănos.

— Ia mai lasă-le încolo, Mariane, căci tot nu vei mai scoate ceva într-însele! zisei în cele din urma, râzând. Hai mai bine ne facem un culcuş bun, căci nădăjduiesc ca vom rămâne aici mai multa vreme.

— Se pare că-ţi place locul zise prietenul meu – dar trebuie să te gândeşti ca atât englezii cât şi banditii ne ameninţa mereu. Eu unul: as fi mulţumit dac-am putea găsi chiar mâine comoara îngropata. E păcat ca nu se vede nici o indicaţie pe harta. Dar e sigur ca trebuie să se afle pe aproape.

Cu rumeguşul de lemn care se afla în lada cu sticle de apa minerala ne făcurăm un culcuş bun, acoperit ca paturi. Pongo adunase scândurele aprinse în foc, la care ne încălzirăm conservele.

Într-acestea se lăsase întunericul. Pongo lua prima veghe, eu a doua, Marian a treia, dar noaptea trecu în linişte.

După ce luarăm dejunul, ne puserăm pe lucru ca să înlăturăm baricada din gangul îngust. Pongo intrase cel dintâi înăuntru, ne întinse în primul rând sacii, apoi lada aproape distrusa de foc.

Acum trebuia să ne facem drum prin dărâmăturile colibei incendiate. Pongo trebuia să procedeze cu mare atenţie, căci se putea ca englezii să fi pus un om de paza.

Şi Negrul nostru lucra cu atâta dibăcie încât nu făcea nici un zgomot. Ne întindea adesea bucăţi de grinzi arse, pe care le scosese cu cuţitul sau.

În cele din urma ne şopti:

— Massers vine liniştit, nu este nici un duşman.

În clipa următoare Negrul se ridica şi prin deschizătură pe unde ieşise, pătrunse în gang lumina zilei. În curând stăteam lângă el, pe grinzile prefăcute în cărbune ale colibei.

În stepa întinsa nu se vedea nimic suspect. Nişte antilope păşteau în iarba înaltă, o dovada ca ne puteam socoti în siguranţa.

Marian aprinse iar un focşor din crengi uscate şi după ce ţinu câtva timp hărţile deasupra lui şi le studie în amănunţime, zise:

— Daca crucea de aici arata locul unde este îngropat fildeşul, atunci el trebuie să fie – daca ma întemeiez pe celelalte masuri – la vreo cincizeci de paşi de aici spre răsărit, în stepa. Ma duc într-acolo, iar voi rămâneţi aici deocamdată. Daca vom găsi ceva, va chem eu.

Înainte ca să ma pot împotrivi, el şi străbătuse albia fluviului şi porni repede în stepa. Ţinea puşca în mana, dar eu tot eram îngrijoraţi de el, astfel ca luai şi eu arma sub braţ căutăm mai mult la dansul decât la eventualii duşmani.

Prietenul meu era aproape de cei cincizeci de metri, aşa ca trebuia să ajungă curând în locul indicat de cruce pe harta.

Mişcările sale deveniră mai încete şi privea pământul cu tot mai multa atenţie. Eram atât de încordat să vad daca va descoperi ceva, încât nu dădui nici o atenţie celor din jur.

Asta era cât p-aci să ne piardă – de n-ar fi fost Pongo.

— Masser Bertram, repede înapoi! striga el deodată. Vin Askari.

Privii spre dreapta şi văzui în depărtare câteva puncte. Şi Marian, care auzind cuvintele negrului îşi îndrepta şi el privirea spre Nord, veni în goana îndărăt la noi.

— Ai fi putut fi cu mai multa băgare de seama. Robert, zise el necăjit. Acum haideţi. Repede în ascunzătoarea noastră?

Fara să mai asculte scuzele mele, el urca grabnic în gaura dintre bârnele carbonizate şi eu îl urmai.

Pongo intra cel din urma în deschizătură şi în faptul ca zăbovea şi făcea oarecare zgomot, trasei încheierea ca acoperea deschizătură cu restul bârnelor.

Ramaserăm liniştiţi în gangul strâmt, căci trebuia să ne încredinţăm daca soldaţii treceau mai departe. Curând auzirăm tropotul înăbuşit al copitelor, dar spre spaima mea amuţi îndată. Apoi un glas poruncitor pătrunse până la noi.

— Iar e un ofiţer englez cu dânşii – şopti Marian – a, sunt chiar doi ofiţeri! Ia asculta!

Cei doi englezi stăteau de vorba.

— Dar bine Jack, eu nu cred ce-a spus individual – se auzi un glas – vrea să scape de glonţ şi atâta tot. Crezi tu într-adevăr ca

stanca asta, e goala pe dinăuntru?

— Iartă-mă, Lionel – răspunse camaradul sau – explicaţia lui, de ce a fost construita aici coliba, e foarte plauzibila. Şi n-ar strica de fel daca Indienii noştri ar da în laturi ruinele.

— De găsit însă nu vom găsi nimic rase cel dintâi. Sau crezi poate ca punctul pe care susţii ca l-ai văzut alergând încoace, a fost într-adevăr un om? Eu pariez c-a fost un berbec.

— Rămăşag nu pun acum – rase celalalt – sunt prea curios să aflu daca prizonierul a spus adevărul.

O a doua comanda urma după aceste cuvinte şi auzirăm ca bârnele arse erau zvârlite deoparte.

— Acum repede înapoi – şopti Marian – mare noroc ca am făcut ieşirea aceea pentru caz de primejdie.

Îl urmai repede pe prietenul meu, căci şi Pongo se caţără spre peştera.

— Proasta afacere ca englezii au prins pe unul din bandiţi care le-a trădat taina stânci, zise Marian. Acum trebuie să fugim, fireşte şi nu mai putem căuta fildeşul îngropat.

— Dar ce ai descoperit ceva? întrebai eu cu încordare.

— Am văzut o bucata de pământ mare şi rotunda, pe care iarba avea alta culoare – răspunse prietenul meu – dar am avut îndată îndoieli daca e vorba de locul cu pricina. Trebuie să te gândeşti ca tatăl celui ucis a îngropat fildeşul în urma cu cincizeci de ani, poate, în vremea asta toate urmele se vor fi şters. Mai curând îmi vine să cred ca Wilkens, ucigaşul lui Braganza, a făcut săpături pe locul care mi-a alias mie atenţia şi astfel se explica deosebirea de culoare a ierbii, care aici creste foarte repede, mai cu seama după ploaie.

— Atunci se poate să fi găsit fildeşul?

— Mai bine să stam de vorba mai târziu, când vom fi în siguranţa – spuse Marian – indienii vor termina curând cu înlăturarea bârnelor şi intrând înăuntru vor descoperi ieşirea pe care ne-am făcut-o colo sus.

— Dumnezeule, aproape ca i-am uitat pe soldaţi? strigai eu, aproape speriat. Ce-ar fi să luam repede ceva provizii?

Marian începuse să se caţere pe peretele de stanca, striga peste umăr:

— Nu trebuie şi ne îngreunam cu bagaj, căci va trebui probabil să fugim, ca să ne salvam libertatea.

Îl urmai repede pe Marian, care ajunsese la brâul de sus şi striga:

— Stai, mi-a venit o idee buna! Trebuie să lucram cu viclenie, altminteri suntem pierduţi. Haidem repede afara, vom discuta

acolo planul meu!

Deoarece se auzeau zgomote în gangul care dădea în peşteră, ne grăbirăm să ieşim. Când ajunsei afara coboram încetişor stanca, ma miram ca Pongo nu venea încă după mine.

Întorsei repede privirea şi văzui că-şi făcea de lucru de zor la deschizătură făcută de noi în stanca. Vroiam să strig în sus, întrebându-l ce face acolo, când începu să coboare.

Marian ne aşteptă la piciorul conului de stanca şi întreba imediat:

— Ce-ai făcut sus, Pongo?

— Pongo astupat deschizătură – răspunse uriaşul – duşmanii nu vede pe unde iasă afara.

Era o idee buna. Luase cu el câţiva saci şi astupase deschizătura din stanca, astfel ca acum soldaţii nu o mai puteau descoperi atât de uşor, căci nu mai pătrundea lumina de afara.

— Foarte bine, Pongo – spuse Marian – prin asta am căpătat un avans mare. Dar acum hai repede cu noi să căutăm un loc sigur printre stânci, unde să ne putem consfătui asupra planului meu.

Porni repede dea lungul potecii înguste care şerpuia printre cele doua conuri de stânci din apropiere. După vreo cincizeci de metri se ivi în faţa noastră un loc liber, închis de alte trei stânci tot atât de înalte şi largi.

La dreapta drumul ducea mai departe şi ne spuserăm îndată ca trebuia să sfârşească în stepa.

— Putem poposi o clipa aici – propuse Marian. — Planul meu e simplu, desi greu de înfăptuit. Dar e singura salvare pentru noi. Pe jos e cu neputinţă să scăpăm de urmăritori, căci cu siguranţa ca ne vor descoperi şi ne vor ajunge, astfel ca nu ne rămâne decât să le luam caii. Şi trebuie să-i luam pe toţi, ca să n-avem a ne teme de nici un urmăritor.

— Planul e într-adevăr foarte simplu – zisei eu după ceva timp – însă ar fi foarte bine daca ne-ai putea arata şi cum aducem la îndeplinire. Eu nu-mi închipui să fie atât de uşor.

— Pai spuneam şi eu ca e foarte greu, răspunse Marian. Dar trebuie să încercam în orice caz, altminteri vom fi luaţi prizonieri – atunci soarta noastră e pecetluita. Bănuiesc ca cei mai mulţi indieni vor intra în peşteră şi cu siguranţa ca unul din ofiţeri, ba poate chiar amândoi, vor pătrunde şi ei, când vor auzi de descoperire. Atunci va trebui să-i facem nevătămători pe paznicii cailor – asta va rămâne sarcina lui Pongo – să ştergeam puţina cu toate animalele.

— Mariane, mai bine ar fi daca după atacarea paznicilor vom închide gangul cu ruinele colibei. În felul acesta, înainte ca ei să

se poată elibera, noi vom fi departe.

— Minunat! exclama prietenul meu. Ideea e cât se poate de buna. Haideţi să ne strecurăm în acum afara cu băgare de seama, pe aici, pe la dreapta. Vom putea astfel să vedem unde sunt caii şi câţi păzitori au.

Aluneca repede pe poteca din dreapta, eu îl urmai, iar Pongo veni ultimul. Făcurăm iar vreo cincizeci de metri, apoi o tufa mare închidea ieşirea.

Marian se strecura cu băgare de seama printre crengile mlădioase când făcui eu la fel, ma pomenii în stepa.

Coliba arsa se afla la dreapta noastră. Marian se tari spre coltul stâncii. Când îl văzui oprindu-se ma alăturai de el şi după câteva clipe era şi Pongo la stânga mea.

La vreo douăzeci de metrii stăteau zece cai foarte buni, sub paza a doi indieni. Ceilalţi soldaţi precum şi cei doi ofiţeri dispăruseră.

Acum se punea chestia să-i înlăturăm fără zgomot pe cei doi paznici care, după înfăţişare, păreau oameni curajoşi şi foarte inteligenţi.

Marian se dădu înapoi o bucata şi noi îi urmarăm imediat pilda.

— Pongo, eşti în stare să faci treaba asta? întreba el încetişor pe camaradul nostru Negru.

— Nu-mi pot închipui cum te vei apropia de el fără să fi observat.

— Foarte simplu va fi daca Massers ajuta, zise uriaşul, liniştit – Pongo acum târăşte la albia fluviului, apoi furişează spre sentinele. Când ajunge acolo, Massers trebuie face aici zgomot slab, atunci paznici priveşte încoace, Pongo înhaţă la ei. Fireşte, planul sau era singurul care făgăduia succes – dar era greu totuşi.

Pongo, însă, făcu o mutra atât de încrezătoare, încât căpătai curaj.

— Noi te vom ajuta, Pongo – zise Marian – mă tem numai ca te vor descoperi când vei sări în albia fluviului.

— Askari nu va vedea – răspunse uriaşul. Zicând aceasta arata spre stânga şi văzurăm ca albia fluviului făcea la vreo şaizeci de metri depărtare o cotitura ascuţită spre stânga. Astfel ca la adăpostul stâncilor Pongo putea merge într-acolo şi să coboare în albia fluviului nevăzut de nimeni.

Nu zăbovi mult, ci goni cu paşi mari spre albie.

Când îl văzurăm dispărut, ne târârăm înainte şi privirăm printre stânci spre paznici. Pongo trebuia să treacă pe dinaintea noastră şi privii adesea spre albia apropiata, căutând să-l descopere.

Deodată, însă, Marian ma ghionti şi făcu semn cu capul spre

paznici. Şi atunci îl văzui îndărătul lor pe Pongo, care ieşise de la adăpostul albiei fluviului şi se furişa acum spre dânşii.

Marian puse mana îndată pe o piatra mica şi o azvârli la câţiva paşi, pe pământul tare din faţa stâncii. Zgomotul slab era îndeajuns ca să atragă luarea-aminte a paznicilor. Aceştia strânseră mai tare puştile şi priviră cu atenţie spre stâncile îndărătul cărora ne aflam noi, precum şi în sus la conul de stânci.

În clipa următoare Pongo era îndărătul lor, îi înhaţă şi sub apăsarea pumnilor săi puternici, indienii căzură grămada. Pongo îi aşeza binişor la pământ în vreme ce noi alergarăm într-acolo, el şi începu să astupe intrarea peşterii cu bârnele carbonizate ale colibei.

Îi ajutarăm şi noi şi în curând auzirăm dinăuntru, înăbuşit, glasul furios al unui ofiţer, care întreba ce se întâmplase. Dar nu socotirăm necesar să-i răspundem, ci-i dezarmarăm pe paznici leşinaţi, ne aleseserăm cei mai buni cai, luarăm pe ceilalţi de căpestre şi pornirăm la drum.

IV.
SALVAŢI.

PÂNĂ LA GRANIŢA mai aveam vreo suta douăzeci de kilometri. Cu caii minunaţi pe care călăream puteam ajunge în seara următoare, căci nu trebuia să forţăm prea mult animalele pe zăduful acela.

Pe de alta parte, mai duceam cu noi şapte cai, astfel ca eram împiedecaţi din pricina asta.

— Vezi, Mariane zisei eu, când ajunserăm la vreo trei kilometri de stânci – am fi putut lua şi ceva conserve, ca să nu în mai pierdem vremea cu vânatul.

— Cercetează niţel buzunărele şeilor şi vei găsi merinde din belşug, răspunse prietenul meu. Avea dreptate. Probabil ca soldaţii se aprovizionaseră pentru o călătorie mai lunga, astfel ca aveam mâncare mai mult decât ne trebuia.

Călărirăm până aproape de înserat, apoi făcurăm popas pe ţărmul albiei fluviului, care ne însoţea mereu pe dreapta.

Lemne erau din belşug, ca şi putem prinde un foc mare, cu ajutorul căruia să ţinem la distanţa fiarele sălbatice.

După ce priponirăm caii, Marian zise:

— Robert, animalelor nu le va ajunge iarba de aici. Să căutăm în şei, daca soldaţii n-au luat cu dânşii ovăz. Apoi mai trebuie ne îngrijim şi de apa. Vad ca fiecare cal are cate o căldăruşă de pânză şi asta e foarte bine.

— Dar de unde să iei apa? întrebai.

— Uite colo tufele sunt foarte verzi şi proaspete – răspunse prietenul meu şi arata spre un loc la vreo şaizeci de metri depărtare – cu siguranţa vom găsi apa acolo.

— Atunci să luam fiecare cate trei găleţi şi să pornim într-acolo, propuse el. Se pare că şi animalele adulmeca apa.

Minunaţii cai priveau, cu nările lărgite, spre verdeaţa arata de Marian şi asta era un semn sigur ca se afla într-adevăr apa acolo.

Îl lăsarăm pe Pongo să pună la încălzit conservele, încălecarăm apoi pe caii noştri, luarăm de căpestre câte alţi patru cai şi călătorirăm spre tufişul verde.

Puştile le prinserăm de oblâncurile şeilor şi măsură asta de prevedere avea să ne salveze viaţa. Când ajungând la vreo douăzeci de metri de păduricea cu pricina, caii începură deodată să se împotrivească.

Se opriră, tremurând, lovind pământul cu copitele şi ridicară speriaţi capetele. În aceea clipa smulserăm puştile din oblâncuri, căci purtarea cailor era o dovada ca se aţine vreo fiara prin apropiere.

Privirăm cu luare-aminte spre tufiş, dar fiara vicleana se ascunsese atât de bine încât n-o puturăm descoperi.

— Trebuie şi ne apropiam mai mult, dar nu împreuna – zise Marian, în şoaptă. Eu voi înainta încetişor cu calul meu, tu ţine-i aici pe cei patru. Voi sfârşi eu singur cu fiara, căci cred ca animalul meu e dresat să nu se sperie de împuşcătură.

Luând hăţurile celorlalţi patru cai nu prea ma simţeam bine. Animalele neliniştite îmi împiedecau foarte mult mişcările şi aveam presimţirea ca Marian era ameninţat de o mare primejdie.

Ca să-l pot sprijini măcar cât de puţin pe prietenul meu luai hăţurile tuturor cailor pe braţul stâng, căci de împuşcat nu puteam decât cu mana dreapta.

Privii cu încordare marginea tufişului, în vreme ce Marian mana calul neliniştit spre locul primejdios.

Când ajunse la vreo zece metri animalul se împotrivi cu toată energia să mai meargă înainte. Probabil ca mirosise fiara aproape de tot.

Marian ţinea puşca ridicata şi privea neliniştit în jur. Şi totuşi ar fi fost pierdut daca eu n-aş fi zărit întâmplător, la stânga lui, cel mult la şase metri, mişcându-se iarba înaltă.

Acolo trebuia să fie fiara.

Ridicai repede puşca, ţinti spre locul suspect şi trasei.

Odată cu detunătura sări în sus în locul acela un trup enorm, galben, care căzu înapoi răgând, dar în clipa următoare se ridica

iar şi se năpusti spre mine.

Era un leu uriaş. Trasei un nou glonţ, dar nu putui vedea dacă nimerisem, căci în clipa următoare cei noua cai făcură stânga împrejur şi goniră înapoi.

Auzii atunci arma lui Marian detunând de doua ori, îmi aşezai puşca la loc în oblâncul şeii şi înfrânai caii. Izbutii să-i opresc abia când ajunsei la locul unde ne ridicasem tabăra.

Liniştindu-i, îi întorsei înapoi şi călării încetişor spre pădurice. Marian mai stătea acolo, iscodind mereu împrejurimile.

Trupul uriaş al leului zăcea nemişcat la stânga mea. Încetişor ma apropiai de prietenul meu al cărui cal devenea din ce în ce mai neliniştit. Trebuia, aşa dar, să mai fie un leu pe aproape – probabil femela celui ucis.

Când, fui la vreo patru metri îndărătul lui Marian, caii mei începură să devina iar foarte neliniştit. Trebuii să opresc şi strigai spre prietenul meu:

— Ce facem acum? Leoaica o fi stand la panda pe undeva.

— Fireşte – răspunse Marian – dar n-o pot descoperi. Trebuie să-ncerc să mân calul mai departe. Pândeşte tu cu luare aminte, căci desigur ca se va repezi îndată la mine.

Spunând acestea, Marian dădu pinteni calului, care făcu o săritură şi în acelaşi timp, leoaica se repezi asupra prietenului meu cu un răcnet scurt.

Dar prin săritură calului, Marian scăpase de primejdie, căci fiara căzu îndărătul lui şi înainte ca să se întoarcă pentru a-l urmări, eu şi ridicasem puşca.

Odată cu detunătura armei trupul galben se rostogoli de laturi şi în aceeaşi clipa trosni puşca lui Marian. Amândouă gloanţele avură efect mortal, căci după o zvârcoleala scurta fiara ramase întinsa la pământ.

— Drace, n-a fost saga! râse Marian. Dar acum cred ca vom avea cale libera. Oho, îi vezi, se pare ca n-au curajul se pună cu noi.

Din tufişul din faţa noastră ieşiră la iveala patru lei, care începură să gonească nebuneşte spre stepa. Erau pui de lei, primejdioşi, de sigur, dar neobişnuiţi încă să atace oameni înarmaţi. Moartea părinţilor îi îndemnase la fuga.

Acum n-aveam de ce să ne mai temem. Caii noştri începură se liniştească şi ei.

Îi adăparăm la izvorul ce curgea pe acolo. În vremea asta Marian umplu cu apa sticlele de campanie.

Când ajunserăm înapoi în tabăra ne întâmpină mirosul conservelor încălzite şi Pongo se puse să prepare ceai cu apa ce

adusesem.

Curând se lăsa noaptea şi odată cu asta insectele şi păsările îşi ridicară glasurile. Nu trecu mult şi se auzi din depărtare, ca un bubuit slab de tunet, glasul puternic al regelui animalelor.

— N-ar fi trebuit poate să ridicam tabăra atât de aproape de apa – zise Marian – căci tocmai aici se vor aduna fiarele. Şi cei zece cai sunt o momeala puternica.

— Cred ca ne vor lăsa în pace când vor da de trupurile celor doi lei ucişi – zisei eu.

— Dar se poate ca asta să le sporească setea de răzbunare. Caii ne pot face rău. Daca o iau la goana suntem şi noi în mare primejdie.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – în cazul acesta fiarele capătă curaj şi cu tot focul care ne apăra, vor pătrunde poate între noi.

— Asta e primejdia cea mare – zise Marian – daca leii vor rage în diferite parţi ale taberei, caii îşi vor rupe cu siguranţa frâiele.

— A! Se pare ca se şi aduna, exclamai arătând în întuneric.

Din patru puncte diferite împrejurul nostru. Se auziră deodată răgete puternice.

Caii erau foarte agitaţi; ochii lor luceau speriaţi în lamina focului tropăiau neliniştiţi cu copitele.

— Poate c-ar fi mai bine daca am priponi cei trei cai ai noştri mai aproape de foc – propusei eu – daca o iau toţi la goana, ne aflam iarăşi în mare primejdie.

— Ai dreptate! încuviinţă Marian. S-o facem îndată înainte de a se apropia leul.

Procedarăm întocmai şi abia furam gata cu treaba asta ca avurăm prilejul să vedem cât de buna era măsură de prevedere.

Tocmai vroiam să ne reluam locurile lângă foc, când de cealaltă parte a albiei fluviului se auzi răgetul unui leu. Şi în aceeaşi clipa se auzi un altul în stepa dindărătul nostru, aproape de tot, caii începură să necheze înfricoşaţi, încercând să rupă hăţurile. Dar Pongo apucă creanga aprinsă şi dădu foc în semicerc vreascurilor pe care le îngrămădise în jurul nostru.

Flăcările se ridicară îndată, formând un brâu de apărare împotriva primejdiei. Şi acum băgarăm de seama cât de aproape fusese pericolul de noi, căci în aceeaşi clipa se auziră pufăituri întărâtate în doua locuri dindărătul brâului de flăcări.

După aceea se făcu tăcere. Dar nu trecu mult şi se auzi un răget înfiorător. Cu o încordare suprema cei trei cai se rupseră din frâie şi sărind peste brâul de flăcări dispărură în bezna nopţii.

Îmi părea rău de cai, căci desigur ca vor cădea jertfa leului care stătea la panda de partea cealaltă. Şi într-adevăr, după câteva

clipe răsuna un răget puternic, apoi un nechezat de spaima – dar probabil ca leul nu făcuse săritură cum trebuie, căci auzirăm tropotul cailor speriaţi care se îndepărtau repede, în vreme ce fiara scoase un pufăit de necaz.

— Slava Domnului, caii au scăpat! zisei eu. Mi-ar fi părut rău daca ar fi căzut jertfa leilor.

— Şi mie – răspunse Marian – dar uiţi ca ei vor alerga acum îndărăt şi încă în noaptea asta vor ajunge la stânci, unde cu siguranţă ca indienii au ridicat o tabăra. Şi atunci îi vom avea mâine pe urmăritori în spinare.

— Drace, la asta nu m-am gândit! făcui eu. Va trebui deci să pornim mâine în zori şi să mergem repede.

— Daca vom mai avea cai până atunci – răspunse Marian.

Abia spusese asta ca leul scoase un nou răget. Marian smulse repede puşca de pe umăr, ţinti scurt, apoi slobozi doua gloanţe înspre tufiş din faţa noastră, de partea cealaltă a albiei fluviului.

În frunzişul tufişului se produse atunci însufleţire. Pufăind furios, un trup enorm – se vedea bine asta – se zvârcolea de moarte, rupea crengi, iarba scormonea pământul. În cele din urma se făcu tăcere.

— Slava Domnului! făcu Marian. I-am văzut ochii lucind în lumina focului, aşa ca am avut o ţintă buna.

— Şi acum cred ca vom avea linişte – zisei răsuflând uşurat.

Într-adevăr, restul nopţii fu liniştit. După un ceas luarăm hotărârea să dormim cu schimbul, căci a doua zi vom avea nevoie de forţe.

V.
COMOARA DE FILDEŞ.

PE CÂND STĂTEAM DE VEGHE, a doua oara auzii aproape de pădurice unde se afla izvorul, răgetul scurt al unui leu, apoi ţipătul de moarte al unei sălbăticiuni şi după câtva timp răsunau până la mine mârâituri. O dovadă ca mai mulţi lei se îndeletniceau să-şi sfâşie prada.

Prin asta aveam linişte desăvârşită, iar caii păreau şi ei să bănuiască cum ca fiarele ne vor lăsa în pace de-acum încolo, căci, se întinseră să doarmă şi dânşii.

Când miji de ziua, noi şi luaserăm dejunul şi dăduserăm cailor ovăz. Apoi încălecarăm şi porniram în galop spre miazăzi.

Pe la prânz făcurăm iarăşi popas. Ajunserăm la un fluviu cam larg şi Marian îşi dădu cu părerea ca trebuie să fie Rovuma, apa de graniţă spre teritoriul portughez.

Îl străbăturăm şi pe ţărmul celalalt ridicarăm o tabăra. Eram acoperiţi de tufe, dar puteam cuprinde cu privirea stepa deasupra fluviului.

După ce îmbucarăm ceva în grabă, Marian scoase iarăşi la iveala cele doua hărţi ale bătrânului Braganza, ţinu în lumina focului ca iasă în evidenta desenul şi începu şi privească cu încordare liniile şi punctele.

— A se împreuna exact! murmură el.

— Aşează-le una peste alta! propusei eu.

Marian ma privi surprins, apoi făcu întocmai, ţinu deasupra focului hărţile puse una peste alta şi scoase o exclamaţie de uimire.

— Pe legea mea, Robert! făcu el, agitat. Gândul acesta ţi l-a dat însuşi Providenţă. Ia uite ici, e o imagine limpede de tot. Vezi aici munţii Nanuli? Crucea e acum în apropierea lor şi celelalte linii se potrivesc aici cu schiţa. Zău aşa, bătrânul Braganza a făcut treaba asta cum nu se poate mai bine.

— Într-adevăr – încuviinţai eu – astea doua hărţi cu păcăleală. Aşadar pe lângă munţii Nanuli. Ăştia se afla la răsărit de capitala Mozambicului. Daca ajungem la graniţă mai avem de mers vreo şapte sute kilometri spre miazăzi. Să păstrăm caii?

— În nici un caz, răspunse Marian pe data. Le vom da drumul când vom avea graniţa îndărătul nostru. Altminteri englezii ne vor urmări pentru hoţie şi portughezii ne vor preda fără zăbavă. Dar să lăsăm vorba şi să ne vedem de drum. Vezi cele trei puncte colo în fund? Asta înseamnă ca cei trei cai au găsit totuşi drumul înapoi în cursul nopţii.

Aruncai doar o privire spre punctuleţele de partea cealaltă a fluviului, care se apropiau repede, apoi ma săltai pe cal, luai alţi doi de căpăstru vrui să pornesc, când Marian îmi striga:

— Robert, cei patru cai de prisos să-i lăsăm aici. Ei nu vor face decât să ne împiedece să călărim repede cei treizeci de kilometri pe care îi mai avem până la graniţă îi vom face în câteva ceasuri, căci animalele sunt odihnite acum.

Dădui drumul celor doi cai şi pornii în galop cu cel pe care-l încălecasem.

Din când în când întorceam privirea, dar nu mai puteam zări cei trei cai. În cele din urma, spre seara, făcurăm ocolul unei mici statui, despre care auzisem ca se afla chiar la graniţă.

Călărirăm încă o jumătate de ceas, descălecarăm apoi, întoarserăm caii şi le dădurăm drumul să meargă unde or pofti.

— Aşa! făcu Marian. Acum am rămas iarăşi numai cu picioarele noastre. Şi, la drept vorbind, asta îmi e mai plăcut decât călăria.

Colo în faţa noastră trebuie fie apa. — Acolo ne vom ridica tabăra. Mâine vom porni de-a dreptul spre apus şi va trebui să ieşim iarăşi la fluviul Rovuma. Poate găsim acolo vreun vaporaş cu care s-ajungem la coasta.

— Nu, Mariane, eu socot ca e mai bine să ajungem numai până la Ngomano. Ne putem folosi astfel de fluviul Ludjenda, care izvorăşte din lacul Schirwa. Şi acest lac e chiar lângă munţii Nanuli.

— Aşa e – încuviinţă Marian – în felul acesta ajungem fără să atragem luarea-aminte şi în chipul cel mai rapid la ţinta noastră.

Aleserăm curând un loc bun de tabără, ne prepararăm cina în graba, orânduirăm veghea şi trecu o noapte liniştită.

A doua zi dimineaţa pornirăm voiniceşte spre Apus. Dar abia pe la amiaza ajunserăm la fluviul Rovuma şi avurăm norocul să găsim într-un sătuleţ un kanu bun ca care pornirăm mai departe. Cam lungeam drumul în felul acesta, pentru ca mergeam până la fluviul Ludjenda, dar pe de altă parte eram mai în siguranţa pe apa.

N-avem a ne plânge de lipsuri în drum, căci din kanu puteam vana cât ne trebuia, iar Pongo ne pricepea să prindă şi peşti gustoşi.

După zece zile ajunserăm în sfârşit la lacul Schirwa. Kanu-ul îi dădurăm în păstrare căpeteniei unui sat, apoi, după o noapte liniştită petrecuta acolo, pornirăm către apus, spre munţii Nanuli, aflaţi la o suta de kilometri depărtare.

Puteam socoti să ajungem cam peste doua zile la locul însemnat cu cruce pe harta. Ziua întâia trecu în liniște, de asemenea şi noaptea pe care o petrecurăm lângă o apa mica.

În după-amiaza zilei următoare văzurăm în depărtare crestele colţuroase ale munţilor Nanuli. Deoarece însă crucea de pe hărţi era cu o bucata buna spre răsărit, trebuia să ajungem curând la punctul căutat.

Marian se opri brusc încălzi încăodată hărţile, le examina cu atenţie, apoi zise:

— Da? Aşa e. În direcţia asta trebuie s-ajungem exact la punctul pe care-l indica crucea.

Pornirăm încetişor mai departe. După vreun ceas de drum, Marian zise:

— A! Copacul acela uriaş din stânga, ar fi de pilda, un indiciu foarte bun. Şi eu mi-am întipărit foarte exact hărţile vechi… se poate întâmpla ca la rădăcina lui şi fie îngropata comoara de fildeş.

— O luam cu noi? întrebai eu, râzând.

— Nu – rase Marian – nu vom avea destula putere pentru asta. Vom stabili numai daca se afla acolo într-adevăr. Va trebui apoi mergem la Mozambic şi să dam de veste moştenitoarei, Carmen Braganza, unde se afla locul cu pricina. Cu ajutorul autorităţilor ea va putea să ridice comoara bunicului.

Tot vorbind ne apropiarăm de copacul uriaş şi văzurăm ca se afla lângă un râuleţ îngust.

— Hm, asta îmi strica socotelile – zise Marian. Eu îmi făcusem nădejde ca vom găsi fildeşul îngropat între rădăcinile sale.

— Dar bine, Mariane, lucrul e foarte cu putinţă. Eu, cel puţin, daca as fi fost în locul bătrânului Braganza as fi abătut cursul râuleţului şi as fi îngropat fildeşul în albia lui, apoi as fi adus apa înapoi.

Eram la vreo douăzeci de metri de copac când Marian arata spre un fel de jgheab de pământ acoperit cu iarba şi tufe.

— Robert, ai dreptate! zise el. Aici trebuie să fi abătut din cale râuleţul bătrânul Braganza. Sunt încredinţat ca fildeşul trebuie să fie fundul apei în faţa copacului.

— Ce-ar fi să abatem apa şi să facem săpături? propusei eu.

— E greu, căci n-avem sape. Desi jgheabul asta ar primi apa şi ar duce-o mai departe. Dar, lucrul acesta îl vom face abia mâine dimineaţa – acum ne ridicam tabăra lângă copac.

— Pai, omule, mai sunt doua ceasuri până să se înnopteze. În vremea asta putem zăgăzui apa. E de-ajuns să scormonim albia cu cuţitele noastre şi vom vedea îndată daca se afla comoara acolo.

— Fie şi zise Marian – eu ma duc şi strâng lemne pentru foc şi în vremea asta tu pune-te pe lucru cu Pongo.

După cum spuneam râul era îngust şi puţin adânc. Îi puteam vedea fundul format din nisip albicios. După ce statui de vorba cu Pongo merserăm o bucata în sus pe ţărm şi în curând găsirăm un loc unde jgheabul era dus în apa chiar.

Cu ajutorul cuţitelor înlăturarăm repede ierburile şi tufele care ţineau apa în loc şi chiar numai prin faptul acesta o parte din apa se scurse. Cu ierburile şi crengile tăiate construirăm un dig dea curmezişul albiei fluviului şi după o jumătate de ceas avurăm mulţumirea să constatam că râul îşi trimitea apa în jgheabul pe care făcuse Braganza, de sigur cu cine câţi ani în urma.

Ne înapoiarăm repede la copac. În vremea asta, Marian adunase vreascuri în de ajuns şi acum privea spre albia râului, a cărui apa secase aproape în întregime deja şi zise râzând:

— Robert, tot tu să sapi cei dintâi în căutarea comoarei.

Îi făcui pe plac şi începui îndată să scot pământul umed, cu

ajutorul cuţitului meu. Pongo ajuta de zor cu mâinile – dar se scurse o jumătate de ceas tot nu dădurăm de nimic.

Şi cu toate astea gaura săpată avea o jumătate de metru adâncime. Descurajat vroiam să-l pun pe Marian să ma înlocuiască la treaba, când Pongo striga:

— Massers, aici îngropat ceva.

Zvârlii repede pământul de pe locul indicat şi atunci ieşi la iveala un obiect negricios. Văzui îndată ca era pânză veche de tot, impregnata cu ceva, ca să ţină. Şi pipăind-o, simţii ca într-însa era înfăşurat cu un enorm colţ de elefant.

Atât Marian, cât şi Pongo confirmară aceasta şi ne bucurarăm din inima ca găsiserăm moştenirea celui ucis.

Acoperirăm repede la loc groapa săpată, apoi înlăturarăm digul artificial închiserăm înapoi gura jgheabului. Râul începu să curgă iar în albia să şi şterse urmele groapei săpate. A doua zi soarele va usca apa ce mai rămăsese în jgheab şi închiderea de pe râu se va acoperi curând cu iarba proaspătă.

Marian tocmai vroia să aprindă focul când Pongo exclama:

— Massers, acolo oameni!

Spunând asta, arata spre munţii Nanuli, care puteau fi la vreo trei kilometrii depărtare. Acolo se înălţă o tromba de fum negru. Şi focul trebuia să fie sus în stânci.

— Probabil vreo expediţie – zise Marian după câtva timp – să fim totuşi cu luare-aminte, căci acum răspunderea pentru comoara tinerei fete. Uite colo, îndărătul tufişului, putem aprinde un focşor, acre nu va putea fi văzut din munţi. Hai să ducem acolo lemnele pe care le-am adunat.

Deoarece în curând urma să se-ntunece, ne grăbirăm se ajunserăm în vreme la locul indicat, în clipa când aprinserăm focul, se lăsă şi noaptea.

Mâncarăm ceva, apoi ne culcarăm.

Când Pongo mă schimbă pentru a doua oară la veghe, adormii îndată adânc, dar curând simţii o strânsoare puternică la braţ şi când sării în sus, negrul nostru şopti:

— Linişte, Massers, oameni aproape.

Stinsese focul, eu mă ridicai repede şi ciulii urechea:

— Auzi? şopti Marian lângă mine.

Un glas omenesc răsunară de undeva. Un altul îi răspunse mai tare şi acum puteam stabili că cei ce vorbiseră se apropiau de noi dindărăt, adică dinspre munţi.

— Să ne vârâm în tufiş – şopti Marian – Pongo, tu înlătură cenuşa focului!

— Cu siguranţă că Wilkens s-a înşelat – zise un glas aspru –

cine dracu să-şi facă tabăra aici în inima stepei?

— Nici eu nu cred, John – răspunse celălalt glas – dar trebuie să cercetăm. Hai să ocolim tufişul ăsta, apoi ne întoarcem.

Chestia devenea neplăcută. Aşa dar, Wilkens era acolo, omul suspectat de a-l fi ucis pe Braganza. Părea că sălăşluieşte în munţi cu câţiva complici imediat îmi dădu în gând că cei patru bandiţi pe care-i văzusem la coliba incendiată, erau de-ai lui.

Deodată, cel dintâi bandit spuse:

— Să aprindem lanternele, Jack, altfel ne putem rupe gâtul.

Asta echivala aproape cu descoperirea noastră căci pe întunerec Pongo nu putuse înlătura toate urmele focului de tabără.

— Massers fie liniştiţi, Pongo face! şopti atunci uriaşul.

Şi în clipa următoare scoase un pufăit care ar fi făcut pe cel mai iscusit vânător să creadă că un leu e pe aproape. Imediat se auziră două strigăte de spaimă, apoi glasul lui John:

— Frumos foc de tabără a văzut Wilkens. Hai să ne cărăm repede, Jack!

Auzirăm paşii celor doi cari se îndepărtau. Marian râse şi zise:

— Pongo, ai avut o idee strălucită. Dar acum trebuie să ne cărăm, căci se poate să-i dea în gând lui Wilkens să împuşte leul.

Ieşirăm repede din tufiş, ciulirăm urechile câtva timp, apoi pornirăm spre apus.

Ne aţineam mereu pe marginea râuleţului în albia căruia era îngropată comoara de fildeş.

Trecurăm prin apropierea munţilor Nanuli şi la vreo treizeci de metri înălţime observarăm lumina unui foc mare, pe care nu-l puteam vedea însă, deoarece o barieră de piatră îl acoperea privirilor noastre.

— Pare să fie într-adevăr un cuib de bandiţi – zise Marian – probabil că s-au instalat pentru apărare acolo sus. Las-că anunţăm noi autorităţile despre asta.

Curând avurăm munţii în urma noastră şi pornirăm de zor mai departe. Până la Mozambic mai erau peste două sute de kilometri.

Merserăm până spre ziuă, apoi făcurăm popas; îmbucarăm ceva şi dormirăm până la amiază.

Mai vânarăm apoi o antilopă, mâncarăm o parte, restul îl făcurăm pastramă şi după aceea pornirăm iar la drum. Noaptea o petrecurăm în linişte la un foc de tabără.

După patru zile ajunserăm la coasta coloniei portugheze şi în golful de forma unei semilune văzurăm insuliţa Mozambic, pe care se afla capitala cu acelaşi nume.

Atinseserăm ţinta.

Trecurăm pe ţărmul celălalt şi aflarăm repede adresa tinerei Carmen de Braganza, care locuia la o familie cunoscută. Capul acestei familii avea o slujbă în administraţie şi lui îi povestiră făţiş aventurile noastre din Losanda, colonia portugheză de cealaltă parte a Africii.

— Mi s-a raportat despre dumneavoastră – râse slujbaşul – dar pe de altă parte am auzit atâta bine de isprăvile dv. încât nici nu voi da curs întâmpinării primite. Ce vă aduce la mine?

Abia acum îi arătă Marian scrisoarea celui ucis şi istorisi trista poveste. Soţia slujbaşului luă apoi asupra ei sarcina s-o vestească pe tânăra fată.

Vestea o îndureră nespus de mult şi abia după câteva zile avurăm prilejul s-o cunoaştem pe Carmen. Ea ne rugă să conducem expediţia pentru ridicarea comoarei şi-i făgăduirăm, căci atât Marian cât şi eu aveam impresia că nu făcusem lucrul decât pe jumătate.

Peste zece zile pornirăm iarăşi la drum de unde veniserăm. Şi cu prilejul acesta am întâmpinat aventuri pe care nici nu le-am visat vreodată» – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **COMOARA DIN FILDEŞ.**

În numărul următor:

GUZGANII HUGLI-ULUI.

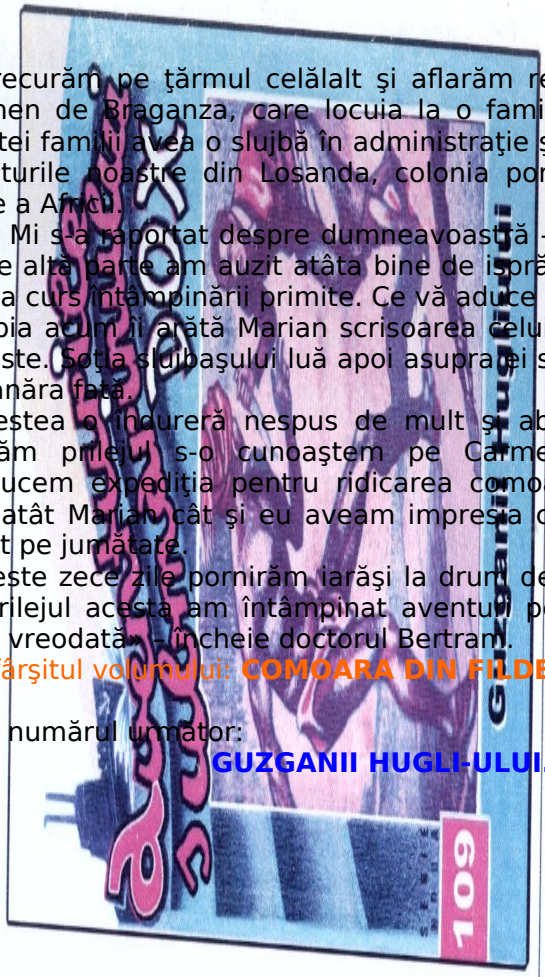

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod 43